

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; (1Pt 2,9)

A Szabadság útjelzői – 8. parancsolat Ne lopj!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2020.10.18.

Ige:

Péld 30,7-9 **7Két dolgot kérek tőled, mielőtt meghalok, ne tagadd meg tőlem: ⁸Óvj meg a hiábavaló és hazug beszédőt! Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, ⁹hogy jóllakva meg ne tagadjalak, és ne mondjam: Kicsoda az ÚR? El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!**

2Móz 20,15 Ne lopj!

1. Kedves Barátaim! Folytatjuk tovább a Tízparancsolatról megkezdett sorozatunkat. Ma a 8. parancsolatról szeretném, ha gondolkodnánk a teljes Írás fényében. Ne lopj! – hangzik ez a parancsolat is rendkívül tömören és végtelenül egyértelműen.

Ahogy erről a nagyon világos parancsról gondolkodtam, eszembe jutott az, amikor néhány évvel ezelőtt Kőszegen jártunk.

Kőszeg és környéke sok történelmi emlékről híres. De ezeken felül még híres a ház elé kitett székekről, melyeken gyümölcsöket, vagy tojást árulnak. Azonban nincs senki ott, aki vigyázna a kirakott termékekre és a pénzre, csak egy tál vagy egy doboz, ahova a pénzt tehetik a vásárlók. **Becsületkassza van. Ahhoz azonban, hogy működjön a becsületkassza, kell a becsület.**

Manapság éppen ezzel van a baj, hogy egyre nagyobb hiánycikké vált a becsület. És nemcsak nálunk, hanem mindenütt a világban hiánycikk lett a becsület. Azt gondolhatnánk, hogy ennek is a modern kor, a 20. század az oka, de valójában mindig is így volt. Hiszen, ha a régi korokban lett volna becsület, és tisztelték volna a másik ember tulajdonát, akkor nem kellett volna felvenni a parancsolatok közé a Ne lopj! törvényét. Ha régen az emberek becsületesek lettek volna, akkor az országok törvényei sem tiltották volna és nem büntették volna a lopást.

2. Az elmúlt 100 év során többször filmvászonra vitték Robin Hood történetét. Én 12 filmet számoltam össze. Ezek közül az egyik legjobb változat, amit nagyon sokan ismernek a Robin Hood a tolvajok fejedelme c. film. A film egyik főszereplője Kevin Costner. Ennek a filmnek már a címe is nyíltan arról szól, hogy Robin olyan hős a középkori Angliában, aki kiváló íjász, de bizony tolvaj, útonálló, rabló is. Persze ő csak a gonosz bírótól lop, aki hatalmas adókkal sanyargatja a népet. Majd az elrabolt pénzt szétosztja a szegények között.

Igen, ez a film is rámutat néhány nagyon fontos dologra.

I. Az egyik fontos tapasztalata az embereknek, hogy a kis tolvajokat mindig elfogják és megbüntetik. Ráadásul éppen azok büntetik meg, akik egész országokat lopnak meg, és rabolnak ki, és mindehhez a gonoszságukhoz még a törvényeket is felhasználják.

II. A másik fontos dolog, amire rámutat ez a film, hogy a szegénység rákényszerítheti az embert arra, hogy lopjon.

III. Azonban azt is látni kell – és ez a harmadik – hogy sokszor nem azok, nemcsak azok lopnak, akik éheznek.

IV. A 4. fontos dolog az, hogy ha a hatalommal rendelkezők nem tisztességesek, hanem lopnak, akkor a kisemberben is felszabadulnak a lelkiismereti gáta, és ő is könnyebben téved a bűn útjára.

Mindezek azonban nem teszik legálissá, sem jóvá, vagy igazolhatóvá a lopást. Isten előtt a lopás mindig és minden körülmény között bűn marad, amit meg fog ítélni. Urunk azért figyelmeztet a Tízparancsolatban is, hogy az ember tudja, hogy a lopás bűn az Ő szemében, ezért azt ne kövesse el.

Pontosan ezek állnak annak a rövid imádságnak a háttérében, amit a Példabeszédek könyvének 30. részéből olvastam fel: **7Két dolgot kérek tőled, mielőtt meghalok, ne tagadd meg tőlem: ⁸Óvj meg a hiábavaló és hazug beszédőt! Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, ⁹hogy jóllakva meg ne tagadjalak, és ne mondjam: Kicsoda az ÚR? El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!**

3. A Szentírásban több történet is szól arról, hogy valaki elkövette a lopás bűnét. Ismerjük Ákán történetét, aki Izrael honfoglalása során vett el magának azokból a tárgyakból, amelyeket az Úr parancsa szerint ki kellett volna írtani, meg kellett volna semmisíteni.

Ismerjük Hofni és Fineás történetét is, akik Éli főpap fiai voltak. Ők a papi szolgálatot úgy végezték, hogy visszaéltek a lehetőségeikkel. Gyakorlatilag elvettek az Úrnak szánt felajánlásokból, vagyis loptak. És sajnos még sok más bűnt is elkövettek.

Mégis talán a legjobban a vámszedő, Zákeus történetét ismerjük. Őt Jézus szólította meg, amikor Jerikóban volt. Zákeus gazdag ember volt, de megtudjuk, hogy gazdagságát jórészt úgy szerezte, hogy törvénytelenül magas vámot és adót szedett be az emberektől. És mivel fővámszedő volt, ez azt is jelentette, hogy több vámszedőnek, vámtisztnek ő volt a főnöke, a parancsnoka, a vezetője. Nagyon valószínű, hogy ezek a beosztottak is rendszeresen fizettek neki – mondjuk így – jutalékot.

Jézus azonban nem véletlenül szólítja meg őt. Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Ő meg akarja menteni Zákeus életét az üdvösségre. És a történetből kiderül az, hogy Zákeus vágyott a Jézussal való találkozásra. Vágyott arra, hogy Jézus megkeresse és megszólítsa őt. Hiszen Zákeus keresi a lehetőséget, hogy láthassa és hallhassa Jézust. Készen állt arra, hogy vendégül lássa őt vacsorára, és szállást is adjon vendégének éjszakára.

Zákeus le akarja tenni az életét mélységesen megterhelő terhet, a tisztességtelen élet terhét. Ezt olvassuk a Lukács ev. 19. részben: *⁸Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. ⁹Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.*

Mit is jelent ez? Azt, hogy Zákeus megbánta addigi életének bűneit, tolvajlásait, zsarolásait és minden bűnét. Azt jelenti, hogy döntésre jutott, hogy mostantól Isten előtt kedves életet fog élni, ami törvényes, becsületes életet is jelent. Azt jelentik ezek a szavak, hogy az, aki eddig távol tartotta magát Istentől, az Istenhez odafordult. Azt jelentette, hogy elismerte, élete Istenhez tartozik, Isten tulajdona. Azt jelentette ez a fogadalom, hogy helyreállt a rend az életében.

4. Kedves Testvérek! Ezen a ponton szeretnék rátérni a Ne loj! parancsolatnak egy nagyon fontos vonatkozására. A Szentírás több helyen beszél arról, hogy mi emberek Isten tulajdonai vagyunk. Ez egyenesen következik már abból is, hogy Isten teremtett bennünket. Az Ő saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, de **nem** istennek teremtett.

Másodszor pedig azért is Őhöz tartozunk, mert Fia, Jézus Krisztus saját vérével fizette ki a kereszten a bűneink árát. Krisztus megfizetett értünk, hogy nekünk ne kelljen elvesznünk és kárhozatra jutnunk. Ha hiszünk Benne, akkor van bűnbocsánatunk és üdvösségünk. Vére árán megvásárolt bennünket a Sátán hatalmából.

Ezekről olvasunk a következő igékben:

1Kor 6,19 ¹⁹Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok? ²⁰Mert áron vétettetek meg: dicsőíttétek tehát Istent testetekben!

1Pt 1,18-19 ¹⁸tudva, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, ¹⁹hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

Így válik érthetővé az, amit a Heidelbergi Káté 1. kérdésében, és az arra adott feleletben mondunk:

Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?

Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.

Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított.

Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készvé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

Mindezek az Igék, Zákeus története, valamint a HK 1. kérdésére adott válasz azt mondják el nekünk különböző szavakkal, hogy Istenhez tartozik minden ember élete a teremtés és a megváltás által. Ezért mindenki, aki megtagadja Istent, aki elfordul Istentől, aki nem ismeri el Isten elsőségét és dicsőségét, az meglopja Istent.

Ezért **az a helyes**, hogy – Zákéushoz hasonlóan – odaforduljunk az Úrhoz, adjuk át magunkat neki, **mondjuk neki azt, hogy rendelkez Uram az én életemmel, hiszen a Tiéd vagyok testestől, lelkestől.**

Isten Igéje ezt nevezi megtérésnek, amikor elismerem, hogy az életem Isten tulajdona, hogy az Ővé vagyok, és neki tartozom felelősséggel és számadással az életemért. Amikor átengedem Istennek a vezetést, hogy végre őfelé közeledhessek.

5. Utolsó gondolatként szeretném elmondani azt, hogy a Ne lopj! parancsokat, illetve annak, hogy Istenhez tartozik az életünk, felvet egy nagyon fontos kérdést: **Istennek adunk-e dicsőséget, vagy saját magunkat dicséjük?**

Az ember természetes reakciója, amikor valamilyen sikert vagy eredményt ér el, hogy büszke önmagára. Ez még eddig nem is baj. A baj ott kezdődik, amikor úgy vagyunk önmagunkra büszkék, hogy mindent magunknak tulajdonítunk, és elfeledkezünk Istenről, akitől tehetségünket, lehetőségeinket, ügyességünket, bölcsességünket, a bennünket segítő embereket és a kedvező körülményeket kaptuk.

Két nagyon megdöbbentő történet szól erről a gőgös magatartásról a Bibliában. Az első történetet Dániel könyvében olvassuk a 4. fejezetben. A történet arról szól, hogy amikor Nebukadneccar, Babilónia uralkodója hatalma csúcsára jutott, így szólt: *Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére!*

Ezek után beteljesedett rajta Isten ítélete, amit Dániel próféta kijelentett: megbomlott az elméje, és állatokhoz hasonlóan kezdett viselkedni és élni. Majd hosszú idő múlva Isten megkönyörült rajta, és visszatért a normális emberi értelmé. Újra egészséges lett. Ismét tudott királyként uralkodni népén.

Akkor tudta kimondani a következőt: ³³*Abban az időben értelmem visszatért, és királyi uralmamhoz méltóan visszatért tündöklő dicsőségem is. Az udvari emberek és a főurak fölkerestek engem, visszahelyeztek királyságomba, és még nagyobb hatalomra jutottam.* ³⁴*Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek.*

Ez a nagy mélység kellett neki ahhoz, hogy megismerje és elismerje a mindenható Isten dicsőségét.

A másik történet pedig az Újszövetségben olvasható az ApCsel 12-ben: ²¹*A kitűzött napon Heródes felöltözött királyi ruhába, és a trónjára ülve beszédet intézett hozzájuk.* ²²*A nép pedig felkiáltott: Isten hangja ez, és nem emberé!* ²³*Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férges emésztették meg, így pusztult el.* ²⁴*Az Úr igéje pedig egyre szélesebb körben terjedt.*

Valóban I. Heródes Agrippa uralkodó Kr.u. 44-ben váratlanul halt meg. A hívők az ő halálát Isten ítéletének tartották az istentelen uralkodó felett, és ez még tovább erősítette az evangélium terjedését.

Testvérek! Nagyon vigyázzunk, hogy mit mondunk és gondolunk önmagunkról! Ézsaiás próféta által régen elmondta az Úr: **Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicsőretemet a bálványoknak.** (Ézs 42,8)

Ne lopjuk el, ne raboljuk meg Isten dicsőségét! Legyünk hálásak Istennek mindenért, amink van, amit az Úr kegyelméből és áldásai által delértünk, elérhettünk, vagy amit tudunk, ismerünk! És adjuk meg Neki a dicsőséget, mert – ahogy a reformátorok tanították a 16. században – Soli Deo Gloria, egyedül Istené a dicsőség! Ámen.

Loment Péter lelkész